

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 30. Voca virum tuum. Illam disponit Christus, vt prudens confessarius, seipsum, quis sit manifestat, & illam sibi per viuam fidem desponsat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52962](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52962)

§ 30. Voca virum tuum. Illam disponit Christus ut prudens Confessarius, seipsum quis sit manifestat, & illam per sibi viam fidem desponsat.

porali laboraret. Duo de aquis dixerat Christus. Primum: quod ex integro sitim extinguerent. Secundum: quod tales essent aquae quae bibentes in vitam ducerent sempiternam. Hoc secundum, quod totum est spirituale. mihi persuadeo, Samaritanam non intellexisse. Porro primum, in eo quod solum sitis intendere corporalis extinctionem, opinor ego, quod eo sensu, quo Christus dixerat, hoc intellexerit, & huius consideratione, illam a Christo poposcit: Domine da mihi hanc aquam, ut non sitiam.

O Mulier, scrupulos tibi emergerat, illud Christo tribuendi, quod a te flagitabat, etenim de transgressione sui muneris, cum arguebas, qui cum Iudaeus esset a te potum rogaret, quae mulier erat Samaritana. Porro nullus te modo scrupulus reprimat, quo minus & ab illo tu petas, accipias. Quot in venias, qui ne postolata concedant, centum adferunt rationes, & scrupulis anxiantur innumeris, ut nullis ut ipsi recipiant, imo & ab aliis expostulent: & quod in aliis iudicant indecorum, nec debere fieri, in seipsis iustificent, & facti sustinent esse prudentissimum.

His supersecamur. Domine (inquit) Da mihi hanc aquam. Hoc quod Christus paulo ante illi dixerat Da mihi bibere: hoc ipsa Christo dicit: Domine da mihi hanc aquam. Ut preclarum te Domine veneror, & magnum quid in te dignosco, non leuia te posse dare munera concipio, quocirca me ita Domine tibi devinxisti ac per omnia subiecisti, ut a te votis omnibus expetades mihi (amabo) hanc aquam, Prospera negotium agitur fortuna, iam id desiderat, quod Christus proposuerat: Non exiguum bonum, quando quis esse bonus desiderat, servare Deo: nam & ipse David eo pertingere desiderabat: Concupivi animam meam desiderare iustificationes tuas. O Domine, quis mihi det tua servandi mandata, tibi que servandi desiderium.

Lignum vitae, desiderium veniens, ait Salomon Numquid in te desiderium acceditur vehementer, tendendi ad perfectionem? Deo gratias age, & hoc reputa, quod in anima tua arbor plantata sit vitae: Sicut enim ex arbore plantata fructum speras vberimum, ita accenso in te desiderio, ne dubites, ilico per Dei misericordiam, operibus te gnaniter impendes pietatis, Lugeo quorundam corda ad eam, & frigida, ut mille completis concionibus adeo frigidi permanserint sicut erant a principio, & eadem animi tepiditate unam & alteram audiunt

III. Mulier indebitè scrupulosa

IV. Bona sunt desideria

IV. Bona sunt desideria

IV. Bona sunt desideria

IV. Bona sunt desideria

IV. Bona sunt desideria

IV. Bona sunt desideria

IV. Bona sunt desideria

Christi... Dea... mulier... super illud... facere... ac sine... quod ab... nec in... testati... obtemperantem... habere... monstrat... mine da... veniam... Licet autem... stenus... rituale... tantum... vberitate... labore... edocitura... quid de... ipse... autem... thym... tantam... vel semel...

concionem, nec vel vnum in eis excitatur peccata corrigendi desiderium, Deo feruendi saluandique animam, ac si nullum audissent verbum: adeo omnes expertes desiderij coelorum, aquarumque diuinarum, ac si hæc minime intellexissent. Heu quam longè à vestra salute vitæque aberratis. Iam Diuus Paulus vos vt perditos censet, super quos ira Dei cecidit atrocissima: *Veni ira Dei in filios diffidentia.* Legunt alij, *In filios incredulitatis seu insusceptibilitatis.* Homines, quibus quantumlibet dixeris, nihil persuaseris. Parieti loqueris. Nullis cor eorum emollescit, nec illos coelorum mouent promissa, nec inferni grauissima cohibent terroculamenta: miseris miseros. Si quando verò soluto frigore cor incalcescat, excitenturque desideria: o te felicissimum!

VI. Elifcus puerum ad vitam reuocaturus, hoc primum agit; postquam aliquandiu huc illuc, que deambolasset, se propheta pueri mortui superimponit corpori, vt illud calefaciat: *Calefactus est caro pueri.* Iamne corpus incaluit? illico respirabit ad vitam. Postquam denuo obambulauerit, sequè puero coniunxerit; videbis ac factum miraberis; aperiet oculos. Heu anima mortua! quando calorem sentis in te desiderij, vtinam feruere Deo! vtinam eius gratij potire! vtinam mundam habere conscientiam! vtinam à peccato me gauderem immunem! vtinam congruè meas cum Deo instituissem rationes! Ecce mulierem, iam cor eius inflammatur desiderio, iam exoptat, iam querit, iam petit: certo certius, ad primum nostri Osee recursum, tota in eius amorem flagrant, supraque modum exardescet. Perplacet mihi respondet Dominus, ardentem vultu, verumtamen: *Vade voca virum tuum.*

39. VII. Multa in his verbis SS. Patres considerat. Primum mulierem instruit coniugatam, vt nullatenus quidpiam ab alio presumat accipere, nisi conscio viro, in quem solum suos debeat oculos licet virum vocare, consequatur, nec oculos ad alium quemlibet reuertat iuxta stabilitam à Deo legem primæ mulieri, secundum lectionem Septuaginta: *Ad 16. Hom. 29. de panis. virum tuum conuersio tua.* Notat D. Basil. in parabola per Nathan Dauidi proposita, quòd figuratè descriptus Virum, eiusque coniugem figuram assumpserit pauperis, qui vnicè tantum ouicula diues gaudebat quam vt vitam vnicè diligebat. *De pane illius comedens & de calice eius bibens. & in sinu illius dormiens.* Maturè

consideres (inquit ille) quam graphicè mulieris delineat optimæ conditiones: *Hoc est vxoris mysterium.* Primò: sit oportet ouis marito, non leuina terox intolerabilis, nec serpens mortifera, nec vulpes versipellis, sed ouicula. Secundò: sciat maritus quod illam pascere debeat, & de necessariis illi diligenter prospicere: cum enim sit caput, ad eum regimen spectat & prudentia. Tertio: nouerit vxor, quòd in viro suo sua debeat collocare desideria, suas præcensiones, nec alios querere, qui suis satisfaciunt cupiditatibus, nec aliorum manus, quæ sibi provideant, implorare. Hoc est: *In sinu illius dormiens.* Abimelech munera daturus Saxe mulieri quæ nulla pulchrior, præmonitus à Deo, quòd mulier esset sociata coniugio, sese ab illa subtraxit, & ea, quæ intendebat, munuscula largiturus, maritum iubet aduocari Abraham, quem ipsa fratrem suum appellabat, illique ea dedit, vt vxori proderet atque Saxe: *Eccc mille argenteos dedi fratri tuo, hoc erit tibi &c.*

Secundo in sensu mystico voluit indicare Dominus, quòd in tuorum separationem damnorum, & iacturam refectionem, & suorum communicationem donorum, tuus necessariò requiratur intellectus & ratio; est etenim intellectus (ex mente D. August.) animæ maritus. Hinc omne nostrum damnus, quòd nos ter discedit intellectus, nec aures demus rationi, Mulieris alterius recordare, de qua Spiritus S. & perpendit Diuus Ambrosius, quæ pudicitiam habebat in propatulo, & hic ionioribus instillabat maleuada meretrix: *Nè est vir in domo sua, abiit via longissima.* Imò ea de causa in tuam ruis teneraria perditionem (inquit D. Ambrosius) & stultescit anima tua, plurimum teatraditionum: quia vir abiit via longissima, hoc est, deficit illi ratio, deficit intellectus, & quasi extra te foris raperis prodigo non multum ab-similis. Anima in te reuertere, voca rationem, quam à te tam longè repulisti, considera qualis sis, statum tuum attende cæteris miseriores. *Leua in directum oculos tuos, & vide Hieronimus prostrata sis.* Resolutorie igitur illi cæteris dixerat: *Redite præuariicatores ad cor.* De quo latius in parabola de prodigo tractauimus, quòd hic optimè quadrat.

Tertio: & magis ad litteram intendebat Dominus, vt ipsa cognosceret, & suam fatetoret culpam, quòd saluus peccatoris est priuati.

principium; humilis scilicet confessio peccatorum, & per illam gratiarum incipiunt aquæ scaturire. Hoc est, si D. Augustino credimus, quod cecinit David ex eius lectione: *Incipite Domino in confessione.* Eo sine smegmate iam inungit, ut prolabatur, eadæque in computatione, & ipsa proprio ore suorum. Ite crum, & male ante actæ vitæ facere incipiat exomologesin. Ad hoc per circuitus incedit ut venator, qui conatur, ut fera retibus implicetur, circum illam vagatur, ut ex seipsa laqueis irretiatur, quod factum est, s. Patres, & Confessarij instruit, quod per circuitus mites & dissimulatæ vos oporteat incedere, ut penitens sua distincte peccata fateatur, & suorum capiatur scelerum cognitione.

rissimum & benignius recurrentes vltis amplectantur, ut eo modo tempestatibus eripiantur, & securitate pacis, tranquillitatis, donorumque Ecclesie perfruantur. Cui addit D. Ambrosius, quod Zabulon significet: *Liberatio à nostris* &c. dare libertatem, eripere periculis, idque mundum navigantibus qui mediis obruti noctis tenebris triste in mari patiuntur naufragium, ut ubi sint, ignorent, nec sciunt quo recurrant ut sibi caueant, & à fluctibus defendant, quando se periculis dolent mortis expositos, si sit aliquis qui ex littoris statione illis exclamet, que n. audire possint, iam nouerunt quò nauim suam dirigere debeant, ut ad fidem appellant stationem, & ab imminente protegantur perditione; quo cum perueverint, ab aliis qui in porto salui quiescunt, benignissime recipiantur. Expressum Apostolorum symbolum, quos Christus ad Apostolatam exiit in terra Zabulon ad oram maris Galilææ, eorumque successorum, nempe prædicatorum & Confessariorum ut ambulantes adiuent in tenebris ignorantia, mundique naufragio pereuntes peccatores, suis agitatores passionibus, quò securè confugiant ignorant, ut sese saluos & incolores contra pericula fluctusque tueantur: Eo sine prædicatione oportet Euangelij vociferentur, ut per illam clament, & hominibus portus Ecclesie indicent securitatem: quòd si ad illam se recipiant, eiusque confugiant ministros, se in portu tutos, & ab omnibus ereptos fluctibus esse lætabuntur. Ut autem homines hac fruantur securitate, requiritur ut ministri Euangelij, prædicatores & Confessarij, omni quâ fieri potest recipiant pietate penitentes, qui quò se de scelerum suorum tempestatibus liberent, & de tenebris emergant ignorantia, ad eorum confugiant protectionem, eorum se pedibus in confessione prosternentes.

X. Oportet confessarij tota suscipiant benignitate penitentes, ut nihil sit quod illos aliquatenus perturbet, & à peccatorum detrahat confessione, illaque possint cum distincte, tum clare confiteri. Perpendit D. Ambrosius benedictione quâ filium suum Zabulon Iacob benedixit: licet enim pluribus esset inior, illis tamen cum anteposit, & Iudæe immediate substituit: qui Christum significat, nec factum mitetur, cum Zabulon figuram gesserit Apostolorum: *Terra Zabulon & terra Nephtalim, via maris trans Iordanem Galilææ gentium.* Et statim progreditur Christus *Ambulans iuxta mare Galilææ vidit duos fratres &c. Venite post me & faciam vos fieri piscatores hominum.* Hic prædicationem exortus est Euangelicam. Hinc electos nominis Apostolos eorum dicit Zabulon: *In litore maris habitabit & in statione nauium.* q. d. circa pelagi tempestatibus; nec enim per illas monebitur quò minus ad nauium vi tempestatibus fractarum in-combat reparationem: *Circa fluctus itaque habitabit, non fluctibus commouetur, magisque ad subueniendum parat aquam periculo obnoxiam,* ut si qui tempestatibus atri grauius confugere ad portum velint sit Ecclesia tanquam portus salutis, qua expansis brachiis in gremium tranquillitatis suæ vocet periclitantes, &c. Zabulon iuxta mare habitabit ut videat aliorum naufragia & spe-ctet alios fluctuantes in freto huius mundi, qui circumferuntur omni vento doctrine. En tibi quare constituantur Apostoli, quare Confessarij. Hoc illis incumbit, clamare, vociferari, aduocare eos qui in huius mundi pelago navigant, quos tempestatibus vident iactari, que in ipso excitantur, ut ad eorum clamores ad ipsos recurrant, velat ad portum securitatis.

Sic egit cum Davide Nathan, ut diximus, quòd de fraterna correctione loquebamur. Ne terrefacias teram, ne extremis vtaris, ne acriter commoneas, illam etenim in fugam compelles numquam fortè capiendam. Præclara eaque multa comprehendit mysteria quadam sententia Iob, quâ prudentissimum agendi modum describit manus omnipotentis Dei: *Obstetricans manu eius, educit eum coluber tortuosus.* Qui munus gerens obstetricis colubrum educit tortuosum. Egregiè describit animæ peccatrix peccatum in figura tortuosi serpentis in ipsa habitantis. Quam fortiter constricta est tuis in

Iob. cap. 26. 13. XII. Confessarij sūt obstetrices.

in cordibus impudicitia, ut modum non inuenias, quo meretrici ualedicas? Quam stultice alligata bonis temporalibus affectio, que tuis iniustis contractibus usufrisque tibi contractisti; ut illa iam quasi cordis habeas visceribus agglutinata? quam fortiter ab anima tua comprensa est ambitio, & augmenti desiderium, & huius ratione, quam firmiter inhæres ei quod intendis consequendo, exlex & effrenis? Eia age Confessarie, tuum est serpentem hunc educere tortuosum; sed qua ratione? Scito tibi in hoc procedendum, velut obstetrici, & pari modo tibi partus educationi adinendum. Quando partus imminet hora, quam misera parturiens doloribus pressa mortalibus anxietate, an concuñctet, ut illam obstetrix uingibus laceraret, ulceraret, irritaret? an expediret, ut illi periculum imminens exaggeraret, utque obiceret, quod quia pisco pregrandis est, ipsa vita discrimen patiatur? Non leuis hæc foret obstetricis amentia, Illo modo non disponderet eiciendo facti parientem, sed vires illi encruaret, quibus indiget, vitamque perderet obstetricis incuria. Qui parturienti sufficiunt dolores, sufficiuntque cruciatu. Hoc agit prudens obstetrix, parturientem animat, hortatur, solatur, ex hoc illi, vitam reparari, & quod diuinâ succurrente gratiâ confestim fit factu liberanda, secura saluatis. Velut illa qua Rachel adstitit parienti, quam ut vidit animo uiribusque languentem, excitabat alacribus: Eia age Domina, fortiter, animosè: erchim: illo partu libera eris securaque conquiesces. *Noli timere &c.*

Gen. c. 35 Accedit altera peccata confessura, grauioribus ipsâ parturiente pressa doloribus, an concuñctet ut illam confessarius minis terret, eius exaggeraret periculum? Quid hoc esset aliud, quam illam perdere, & omnem illi animum auferte pariendi. Adest alter præ nimio se dolore contorquens horâ iam imminente consistendi? Si Confessarius illum exacerbet, irriter, eiusque aggrauet animæ periculum, indubiè retrocedet. Contingit multas emori animas, quia illis deest animus in hac occasione, viresque pariendi disciunt, illisque hoc accidit infortunium, de quo sic Rex piissimus Ezechias: *Dies tribulationis & inreparationis & blasphemie, dissipte: uenerunt filij usque ad partum, & vires non habet parturiens.* Quando penitentem videtur parientem, ut sagax obstetrix illum adhortate, manum

nunc huc, nunc illic admove, nunc ex illa, nunc ex altera parte obambula, viam adæquan, aparcensque portam, ut ipse proprio motu sua confiteatur peccata, proferatque foras serpentes tortuosos. Hoc autem nouerit, cum sit, sicut est, magna penitentis infirmitas, quod illum aliquoties veteranda, pudoreque retrahat, aliis illum sua præpedit ignorantia: denuo ex illo eurbatur, quod se prostrat in illius aduertat pedibus, qui bonam de illo conceperat opinionem, & quem quotidie videbit secum in foro conuersantem. Tui muneris est, eius confortare infirmitatem, docere ignorantiam, erigere languorem, & velut pondus tollere in ouile saluationis.

Ad bolidem cadit quod Tertullianus tum antiquus, tum doctus auditor annotat ad parabolam à Christo propositam de oue perditâ, quam pastor errantem requisivit. Inde fessio illam quæsivit labore, curis, sudore, quam inuenisset, non sustibus illius latera contudit, non lanam vellauit, non calcibus protrusse, non ante se currentem vrist ad ouile, sed gaudens imponit in humeros, non indignabundus sed placidus, sibi que congratulatus, ut gratum onus, reducit ad caulam incolumem, *Imponit in humeros suos gaudens.* Illo voluit simbolo, (sic Tertullianus) dicere Sacerdotes qualiter recipere debeant penitentem Huius occasione refert quod in primitia Ecclesia calici, quod missa pro peccatore dicebatur, insculpta videtur imago pastoris, quem perditam in humeris reportans: quod sui officij meminerint Sacerdotes, scientes quæ ratione prudens Sacerdos aut Confessarius se gerere debeat cum oue erranda scilicet licet penitente: qualiter in humeros sit tollendus, eius imbecillitas roboranda, eius ignorantia illuminanda, eius pusillanimitas erigenda, & velut in pondere sustollendus, quod ille nec passum potest figere, ad progrediendum & suæ sapientiæ, charitatisque viribus adiunandus.

Ex eadem doctrina collegit D. Hieronymus Perihora de qua vide Baronium, pallij rationem, quod Archiepiscopis tribuitur, quo Pontifex illi tribuit in sua dignitate potentiam plenitudinem Ceremonia ab Apostolorum tempore celeberrima. Est autem pallium ex iustis contextum, non sericum non lineum, non acupictum, sed ex foia paraque lana, quod Prælati ytrisque humeris iniiciunt in aëribus

XIII. Similitudo.

XIV

Tot. Sur. 34.

XIV. Tertullianus ad parabolam à Christo propositam de oue perditâ, quam pastor errantem requisivit. Inde fessio illam quæsivit labore, curis, sudore, quam inuenisset, non sustibus illius latera contudit, non lanam vellauit, non calcibus protrusse, non ante se currentem vrist ad ouile, sed gaudens imponit in humeros, non indignabundus sed placidus, sibi que congratulatus, ut gratum onus, reducit ad caulam incolumem, Imponit in humeros suos gaudens. Illo voluit simbolo, (sic Tertullianus) dicere Sacerdotes qualiter recipere debeant penitentem Huius occasione refert quod in primitia Ecclesia calici, quod missa pro peccatore dicebatur, insculpta videtur imago pastoris, quem perditam in humeris reportans: quod sui officij meminerint Sacerdotes, scientes quæ ratione prudens Sacerdos aut Confessarius se gerere debeat cum oue erranda scilicet licet penitente: qualiter in humeros sit tollendus, eius imbecillitas roboranda, eius ignorantia illuminanda, eius pusillanimitas erigenda, & velut in pondere sustollendus, quod ille nec passum potest figere, ad progrediendum & suæ sapientiæ, charitatisque viribus adiunandus. Ex eadem doctrina collegit D. Hieronymus Perihora de qua vide Baronium, pallij rationem, quod Archiepiscopis tribuitur, quo Pontifex illi tribuit in sua dignitate potentiam plenitudinem Ceremonia ab Apostolorum tempore celeberrima. Est autem pallium ex iustis contextum, non sericum non lineum, non acupictum, sed ex foia paraque lana, quod Prælati ytrisque humeris iniiciunt in aëribus

adhibet principalibus Pontificis potestatis. Ne
 credideris hanc ceremoniam vacare mysterio,
 Tom 10, quinimo multis, eaque non minora comprehen-
 dit illis, quæ Deus olim significabat iubens
 30, ut inter alia Summi Pontificis vestimenta,
 31, quoddam esset Rationale quod erat velut pal-
 32, liolum bipartitum, in quo scripta legebatur
 33, nomina duodecim tribuum, quod eius humeris
 34, imponebatur. Huic Rationali veteris Sacer-
 35, dotis successit pallium, quod diximus, de quo
 36, scribant SS. Doctores, & quidam de hoc insti-
 37, tuto libros scripserunt particulares. Huius au-
 38, tem pallii hæc inter alias ratio potest assignari
 39, quo pateat evidentius, quam in lege veteri, Pra-
 40, lato ac Pastori, eius recordari moneturque,
 41, quod Dominus docuerat, eius cura ac muneris
 42, effe ouem quætere perditam, scilicet peccato-
 43, rem, impigro labore, sudore, diligentia, fo-
 44, lertia, & si quando illam inuenierit, suscipe
 45, penitentis pedibus occurrere, perditus, prostra-
 46, tus, exanimis, non illum pedibus protrudat,
 47, calcibus imperat, sustibus atterat, sed mag-
 48, no delictibus gaudio, quod ex charitate nasci-
 49, tur: imponat in humeros suos gaudens. Onus,
 50, illud sibi imponat eius imbecillitati, ignoran-
 51, tia, granitatis peccatorum, in his humeros suos
 52, oneret, illum benigne adiuvans, ut bonam
 53, faciat confessionem, salutarem acceptet pœni-
 54, tentiam, ac horrorem adimat, quod percellitur,
 55, & quem secum trahit propriorum confessio
 56, peccatorum, eius illuminet ignorantiam in
 57, suarum agnitione culpaturum. O pastor, Chris-
 58, te diuinitissime, quàm nos doces egregie! En quæ
 59, rationem quem requirit perditam: *Fatigatus ex
 60, itinere* Quid quæris ô Domine! Meri ô tibi ô
 61, mulier, liceat dicere: *Quærens me sedisti lassus.*
 62, Orem inuentam non sustibus cædit, non
 63, percellit, non irritat, non captiuat, sed eam
 64, paulatim aduocat, eius emollit duritiem, pecto-
 65, ris refouet gelu, ad supernas gratiæ suæ per-
 66, trahit aquas, viam adæquat & sternit, ut per
 67, eam ingrediatur suam aperiendo confitendo,
 68, que abominabiles iniquitates, ut illi succur-
 69, rat, & in salutis viam ducat sempiternæ.
 70, Hoc agit Christus, & hoc in hac præten-
 71, dit muliere, verèque consecutus est, ut ipso
 72, dicente: *Vade, voca virum tuum*, illa respondeat:
 73, *Non habeo virum.* Quod auditò subintrat Chri-
 74, stus, & allucens verbum, tota mentis lenitate
 75, suum illi miserum declarat statum, secundumque
 76, concubinarum. Verè dixisti, (respondet) quia
 77, non habeo virum: quinque ceterum viros ha-

buiſti. & iam quem habes non virtus est
 legitimus, sed ſcortator infamis. Attende, filia,
 concubinaria es & perdiſta. Et nedum hæc illi, Mulierẽ
 sed & totius vitæ eius geſta reſerauit; ut illa Chriſtus
 poſtmodum ſatebatur. Dixit mihi omnia, que
 dixero tibi quod ſpiritu quo ſuſcepit te & quomodo
 quã ad viuum illi totum aperueris vitæ ſta-
 tum in quo viuebas?
 O ſol ſeruentiſſime, quã efficaciter lucis
 tue radiis cœcum illum illuſtras tenebræ ſum!
 O ter magne Oſceas, quoties ambis, & tue blan-
 diris amariſ! O Confelleſarie meritiſſime, qui
 tam egregiè adiouas penitentem, quia ex eo
 quod illi ipſa maniſeſtat, educit reliquã, &
 manum apponit adiutricem, ut integram &
 generalem faciat confeſſionem, omnibuſque
 numeris abſolutam: *Omnia quæcumque ſeſti.*
 Videbis amariſiam hanc huius amariſi amore ca-
 ptam, & primò vult illum ſibi præceptorem,
 cuiſque inceſſa deſiderio, Diuinoque in-
 flammata ſeruitio, ſic illum alloquitur: *Do-
 mine, ut videas præbena eſtu.* Quando quidem
 talem te Deus creauerit, & tanta noneris, mihi
 que hoc conceſſerit beneficum, ut tibi occur-
 ram, te ſupplex exoro, docear me, quã ratio-
 ne me Deo commendem, ubi, & quomodo mi-
 hi faciendã ſit oratio, nam ex nunc vitæ pro-
 pono ſermiter emendationem. Exorditur Do-
 minus eminentem illi de hac materia docete
 lectionem, quã ratione ſit ſpiritu orandam
 puriſſimo: quia Deus ſpiritus eſt, & qui cum
 adorant, in ſpiritu oportet adorare. Tali que
 modo mulierem erudiuit & accendit, ut iam
 velut ignitus carbo amore conſlagret, dicat
 que Saluatori: Domine mi: propinquum nobis
 annuntiant Meſſiæ aduentum: extunc huic
 totam oportet me eradere. *Meſſias iam venit.*
 O mulier, tuum cum Meſſiâ inuando confeſ-
 ſum præbeſ matrimonio! Noueris ergo quod,
Ego ſum qui ſequor tecum. O felix forma, ipſo
 Moyſe felicior cui ſeipſum Dominus in rubo
 mauiſteſtat: Elia beator; cui ſe in ſiſſilo tenui
 reuelat: ipſo Iſaia fortunator; cui ſe detegit
 inter Seraphinos: ipſo Ezechiele ſuperior;
 cui ſe in figura eleſtri declarat: ipſiſimo eun-
 diſ beator Prophetis, quibus in viſionibus
 apparuit: *In viſione apparebo tibi.* Nemini va-
 quam in mundo, lucotus eſt euidentiuſ, & non
 opinor, quod etiam tam expreſſè, & verbis
 adeo claris fuiſe reuelat Apoſtoſis. Sicut
 dum ſol ad noſtram aſcendit Heniſpherium,
 N n n n n radios
 XVII.
 Mulierẽ
 latius ia-
 XVI.
 Similitu-
 do.

Hieron. Bapt. de Lanuz. a. Tom. II.

radios quosdam emittit lucidos, ex quibus illum videmus, agnoscimus & detegimus, absque quibus hoc esset impossibile. Simili plane modo diuinus ille sol, hoc in puncto lucis suae splendidissimum in mulieris animam emisit radium, quod distinctè illum agnosceret, Cortinam Rex ille contraxit, suamque in carne humana personam aperuit, atque eminenti illo lucis radio: *Ego sum*, ei illuxit, ita ut altissimum SS. Trinitatis agnosceret mysterium, quodque ipse eiusdem erat secunda persona: nec non profundum Incarnationis eius mysterium, personae eius diuinae celsitudinem, carnis, quae verbum indurum erat, infirmitatem ac humilitatem, cuncta denique fidei nostrae sublimissima mysteria.

Perpende quomodo se tunc habuerit, audiens illud: *Ego sum* quam attenti haeruerunt duo illi Tobiae, pater, & filius, quando, pluribus diebus cum illis egerat Angelus Raphael in corpore phantastico, tandem, & multis interiectis rationibus illos se, quis esset, aperuit, suoque declarabat excellentiam dignitatis, vno illo: *Ego sum Raphael Angelus, vnus ex septem qui astamus ante Dominum.* Attoniti, stupefactique in terram corruerunt, vbi per tres horas prostrati iacuerunt. *Tunc prostrati per tres horas in faciem benedixerunt Deum.* Quid mulier haec ageret, audiens, non: *Ego sum Raphael Angelus, sed Ego sum*: illimitate nomen Deo proprium, cumque mulieri diuinae suae detexit personae maiestatem? Arbitror ego, quoddam statim profunda supplex humilitate, nec minori percussa stupore ceciderit in terram: Christi adorans maiestatem, desiderans, ut ipsa terra vsque ad abyssos inuaretur, ut coram tanta profundius maiestate prosterneretur. Hic illum agnoscebat & adorabat, celestis autem ille Oseas sua tractat cum illa castissima per viuam fidem sponsalia: diuinam namque gratiam in suo intellectu illustrata, Christum ut Deum suum recipit, ut talem agnosceat, & ut tali seipsam, eius amore capta, in sponsam eradi dilectissimam, Ipse se diuinum tradit sponsum, & eam recipit, ut sponsam sibi charissimam. En tibi per viuam & integram fidem inita sponsalia. Ea de causa praedixit per Oseam de anima sibi sponsa fidelissima: *Sponsabo te mihi in fide.*

§. 31. *Ego sum: Sponsam suam nosse dicitur Oseas: & detestabile lutum in solem conuertit qualem vidit Nehemias.*

Quis explicabit, quis verbis exponet dotis, qua sponsam oppignorauit, eminentiam? Dorauit illam fide viuam in intellectu, in corde certâ spe, feruenti in voluntate charitate donis spiritus inestimabilibus, virtutibus, in suis diuinae suae gratiae diuitiis, quibus pulchritudine illi contulit ex hac digniorem, quam quod praefugerent Angeli per naturam: esse quoddam illi diuinum communicauit, & dicere potuit id quod postmodum Apostolorum dixit primum: *Maxima & pretiosa nobis promissa donauit, ut per hoc efficiamini diuinae consortes naturae.* Quid plura? illam in fulgentissimum commutat solem. Nequeo satis admirari, id quod refert Spiritus S. de illo diuino igne, quem sua Deus omnipotentia in suo accedente altari, cum se dei populus in Persidem iugeret captiuum abduccendum, accurrerunt Sacerdotes & sumptum ignem de altari in puteo inter lutum absconderunt; ita ut ignis velut lutum lateret. Precor te, per animam tuam, quid ex tali loco, in quo ignem tutari sperandum, quam ut in conuictum verteretur? Ita factum est, cum enim ignis esset excellens, igne gelu frigidior euasit, & in star loti densissimum obsecuro. Mirare mysterium, Solutam iam captiuitate, & euolutis septuaginta annis, Dei populo in terram reuerso natiuitatis, accersit Nehemias sacerdos Dei Sanctissimus ad puteum, indeque eduxit ignem, iam in lutum frigidum immundumque caeuum conuersum; quem prope putei solis calidissimis exponit radiis. Sol autem spiritus obducebatur nebulis: *Erat in nubilo*: quosdam nihilominus lucis suae, emisit radios, quibus paulatim lutum illud disposuit, donec subito contractis nubium cortinis, clarius fulger, pleoque lumine lutum perlustrat. Illico lutum in ignem inflammatum ardentissimum, qui de terradios eubret lucidissimos, in star solis, omnibus factum admirantibus? *Tempus affuit quo sol re. a. Magnus ita ut omnes mirarentur.*

Signum omnino mirabile, quod mundum in Altopsummam rapit admirationem, sed quod praeter manus habentibus prior longe est eminentior, Erat spiritus huius mulieris eiusque anima Dei appropinquatissima manu ignis accensus: illam quippe Deus sua creauerat omnipotentiam, corporisque